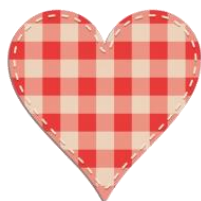

DZEJAS DIENAS 2017. Nr.21
Z.A.Meierovica Kabiles pamatskolas
skolēnu jaunrades darbi

DZEJAS DIENAS 2017

KAUT VARĒTU...

Kaut putns varētu būt!
Beidzot laimīga kļūt.
Sēdēt tur, augstu kokā,
Un priecāties draugu lokā.

Kaut putns varētu būt!
Pār māju lidot un prieku gūt.
Sēdēt vēl augstākajā tornī
Un nokļūt pat putnu tronī!

Kaut putns varētu būt!
Likt cilvēku asarām žūt,
Sēdēt pie loga un gaidīt,
Kad kāds klusībā man smaidīs.

Kaut putns varētu būt!
Aizmirst visas rūpes,
Un tikai beigās –
Atkal par cilvēku kļūt.

Jolanda Balode, 9.klase.

TUMSĀ

Kad mēness visā spožumā spīd,
Bet saule aiz pelēkiem mākoņiem krīt,
Tad zvaigznes kvēlo no visas sirds,
Un tumsa malu malās nirdz.

Ar apbrīnu eju pie loga,
Stājos pie zvaigžņu loka.
Šonakt kāda zvaigzne kritīs,
Man mazu laimi tā nesīs.

Tev pieder šī brīnišķā nakts,
Un tavām acīm – viss skats.
Aizturi klusām elpu,
Aplūkojot visu debesu telpu!

Meklē savu zvaigzni,
Ar to labās domas saisti,
Novēli visi labu nakti!

Alise Dubure, 8.klase.

SKOLAS GAITAS

Gadi nāk un gadi iet –
Katram kaut kur jāpaliek.
Cits sāk dzīvi tālumā,
Mēs – tepat tuvumā.

Par gadiem mēs vēl domājam,
Vai mūsu skolai daudz to jau?
Bet tā gan mums vis neliekas,
Jo skola jauna, tev nešķiet tas?

Ko skola dod un dos vēl,
To paši zinām mēs.
Ja zināšanas iegūsim,
Tad lielas lietas uzsāksim.

Mēs katrs kaut ko darīsim,
Visus jaunumus mēs zināsim
No mūsu skolas avīzes,
Kurai šogad divdesmit!

Un tā ir mūsu “Kabata”.
Daudz laimes mēs tev novēlam!

Ksenija Balode, 6.klase.

RŪPES

Domāju ik dienas es –
Kur lai visas rūpes nes?
Paslēpt tās kaut kur zem mājas,
Vai lai lieku tās pie kājas?
Varbūt nest sev līdz' uz skolu?
Kur likšu – vai uz sola?
Varbūt sabāzt kabatās,
Lai man līdzī vazājas.
Bet varbūt tās ielikt avīzē?
– Bēdās kāds man palīdzēs.
Manas raizes citi nesīs,
Dalīs tās vai projām metīs.
Nolemts – likšu raizes Kabatā,
Skolas avīzē, kas labākā!

Paula Ozoliņa, 9.klase.

LABĀ VIETA

Nonācu es vietā labā –
Draugu pilns līdz malu malām.
Laiku pavadīju labi,
Tik nevarēju saprast, kas tie abi.

Aizmirsu, ka neesam vairs vieni,
Tagad visi esam biedri vieni.
Taisīt gribējām mēs bildes,
Padomājām – bet kas filmēs?

Sasēdāmies jūras malā, smiltīs,
Domājām, ka kāds mūs tālāk bīdīs.
Pēkšņi skolotāja teica mums:
Pasmaidiet, drīz skola būs!

Anželika Laumane, 9.klase.

TRAKĀ KLASE

Kā gadījies, kā nē, mana klase nu ir te!
Glābiņa skolotājam nav nevienam,
Likumus ar kājām brienam,
Aizliegtās vietās mēs lienam.

Bet kādreiz jāpiebremzē būtu kaut vienam!
Jā, kauna vairs nav nevienam,
Tomēr visi reizē barā skrienam,
Bet direktores kabinetā pa vienam lienam.

Katra diena mums kā jauna iespēja,
Tik koši dzīvojam, cik spējam.
Galvenais taču, lai mums ir jautri,
Baudīsim dzīvi, kamēr vēl jauni!

Vairs nav droši, ja ko tālāk stāstītu,
Tad mums jau kriminālos virsū sūtītu.

Līva Žanete Ozoliņa, 8.klase.

MANS BRĀLĪTIS

Mans brālītis ir niķīgs.
Kad ēd, tad – lipīgs.
Kad nepaņem rokās – tad niķīgs.
Kad spēlējas, tad – lustīgs.
Kad vannojas, tad – kustīgs.
Kopā ar māsām aušīgs.
Tāds, lūk, ir mans brālītis,
Mans mazais Rūdītis.

Erna Ozoliņa, 4.klase.

MANA TĒTA AUTO

Mana tēta mašīnai ir liela stūre,
Mana tēta mašīna var apdzīt lielu fūri,
Mana tēta mašīna ir ļoti spilgtā krāsā,
Tajā iekšā kāpj pat mana lielā māsa.

Golfiņš iet uz nebēdu,
Motoram ir liela jauda.
Nevajag tam daudz degvielas,
Vajag tikai drosmi!

Marka tam ir ārzemju,
Kāda? Lai paliek noslēpums.
Nedošu jums domu priekšā,
Tas lai paliek manī iekšā!

Signe Signija Žežulka, 5.klase.

MANA ZEME

Pasaule ir mūsu zeme,
Šeit mēs visi dzīvojam.
Mūsu zeme – mūsu māte,
Mīl un lolo mūs.

Vai jūs mīlat savu zemi?
Zaļos mežus, plašos laukus.
Vai jūs darāt darbus labos,
Kopjat āres, plašās tāles?

Tā ved mūs dzīvē, rod mums prieku,
Tā liek mums kļūpt, liek mums celties.
Tā ved mūs mežos, ved mūs pļavās,
Tā liek mums slīdēt, liek mums staigāt.

Tāda ir mūsu zeme –
Brīnumu kalnu pilna,
Pārsteigumu leju bagāta,
Prieka upju pildīta.

Elīna Putniņa, 7.klase.

JAUTĀJUMS TEV

Daba, cik skaista esi tu!
Visa dzīvība tevī mīt.
Vai skaistums slēpjas kalnos?
Vai putnu dziesmās tas vīts?

Vai zvēru gaitā tas tērpts?
Vai lāču dusā tas mīt?
Bet varbūt šis skaistums –
Mūsos visos tas slēpts?

Raivo Zauers, 5.klase.

Dzejas dienas 2017

KAIJU “KABATA”

Kaija lido pāri jūrai,
Kaut ko grib tā saskatīt.
Kaija stāsta labai dūjai,
Ka ir laiks ko palasīt.

Kaijai tomēr prātiņš īss,
Ko tad kaija palasīs?
Kabilē ir tāda skola,
Kurā lasa “Kabatu”.

Kāda cita atlidoja
Kliegdama un spiegdama
Atnesa tā kaijai “Kabatu”.
Kāri abas katru vārdu lasa.

Kāpās pēkšņi atskan blīkšķis –
Vesels bars ar putniem klāt.
Visas kaijas grib lasīt “Kabatu”,
Izrādās, tai aprit div(i)desmit gadu!

Dana Lība Blūma, 6.klase.

MĀKOŅI

Dīvaini – cik dīvaini ir mākoņi!
Cits mazs, cits liels pa visu debesi.
Cits sniegu nes, cits lietutiņu,
Bet katrs no tiem citādāks.

Šis deju sāk uz labo pusi,
Tas loku met pa kreisi klusi.
Dažs apstājas un padomā:
“Vai sākt šo deju labā omā?”

Spoža saule atnāk pēkšņi,
Iesaucas tā aši :
“Spēlēsim mēs paslēpes!”
Sauc tā visus mākoņus.

Saskrien žigli mākoņi,
Bet pats daiļākais tas stāj,
Pagriežas un ietiepjās.
Dīvaini – cik dīvaini ir mākoņi!

Henita Podkalne, 7.klase.

Dzejas dienas 2017

DIENAS

Paiet garām rāmas dienas,
Un man tumsa apkārt slienās.
Stundas, ko pavadu bezmiega naktīs,
Pārvēršas priekā, ko pavadu pēdējās
augusta naktīs.

Un kad es domāju, ko šis gads man sniegs,
Viss tomēr pāriet, un man uznāk miegs.
Daži novēl, lai man ir vieglas smiltis,
Bet viss aizpūšas prom kā tādi kūkas milti.

Es prātoju – kur man īsti iet?
Esi kreatīvs! Prāta tukšums vien šķiet...
Kad es domāju, ko man tagad sākt,
Zinu! Gaidīšu, lai rīt pasaka priekšā prāts.

Lāči un jēri, meitenes un zēni...
Man šī rakstīšana nu tiešām iet lēni.
Un, kamēr jūs klausāties visas šīs teikas,
Man tiešām tagad būs jārauj beigas!

Anabella Roze Medne, 5.klase.

KUR ESI TU...

Kur esi palikusī, bērniņa mana?
Uz tevi mani prāti ilgas nes.
Ir pagājuši gadi krāšņi gana,
Un lēnām pieaugusi kļūstu es.

Kad maza biju, uzmanīju,
Kur manas lelles dus,
Un lielais lācis stūrī sēž,
Tas mani uzrunā un rūc.

Nu gandrīz pieaugusi esmu,
Laiks bērna prātu projām mest,
Laiks pieiet visam nopietnāk,
Bet bērnu dienas – sirdī nest.

Samanta Ridere, 8.klase.